

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.VI.21.119/2013/15.szám

A Kúria a Stadler Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Stadler Endre ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek a dr. Ákos Elek ügyvéd által képviselt I. r. és II. r., továbbá a Szűcs és Társai Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Szűcs Viktor Géza ügyvéd által képviselt III. r. alperesek ellen vételár visszafizetési iránt a Törvényszéknél 32.P.21.110/2011. szám alatt megindított és másodfokon az Ítéltábla 9.Pf.21.246/2012/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az I., II. és III. r. alperesek részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróság 29. sorszámu ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 10.000.000 (tízmillió) forintot és ezen összeg 2009. szeptember 30. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezi a II.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II.r. felperesnek 3.000.0000 (hárommillió) forintot és ezen összeg 2009. szeptember 28. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A perköltségek viseléséről szóló rendelkezéseket megváltoztatja és kötelezi az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. felperesnek 500.000 (ötszázezer) forint elsőfokú, 250.000 (kétszázötvenezer) forint fellebbezési és 250.000 (kétszázötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a II.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II.r felperesnek 150.000 (egyszázötvenezer) forint elsőfokú, 75.000 (hetvenötezer) forint fellebbezési és 75.000 (hetvenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a III.r. alperesnek 325.000 (háromszázhuszonötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg a magyar államnak külön felhívásra 600.000 (hatszázezer) forint elsőfokú, 800.000 (nyolcszázezer) forint fellebbezési és 1.000.0000 (egymillió) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Kötelezi a II.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint elsőfokú, 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési és 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az I. r. felperes többségi tulajdonában és ügyvezetése alatt álló N. Gyártó és Szolgáltató Kft. 2009. nyarán meg kívánta vásárolni az alperesek tulajdonában álló M.-J. P. Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. által eladásra kínált, Sz. /56 hrsz-ú ingatlant. A felek megállapodtak, hogy az ingatlan vételára 32.750.000 forint, de megegyeztek abban, hogy az adásvételi szerződésben csak 17.000.000 forint + ÁFA összegű vételárat tüntetnek fel és a különbözetet az alperesek részére kell megfizetni. 2009. június 17-én kölcsönszerződés megnevezésű okirat jött létre az alperesek mint magánszemélyek és a felperesek mint magánszemélyek között 15.750.000 forint kamatmentes kölcsön nyújtására, tényleges pénzáttadásra azonban nem került sor. A szerződés 4. pontjában a felek utaltak arra, hogy amennyiben a cégek között az ingatlan adásvételi szerződés megkötésére, úgy a felpereseket visszafizetési kötelezettség nem terheli.

2009. június 18-án a II. r. alperes által képviselt cég mint eladó és az I. r. felperes által képviselt cég mint vevő között létrejött az írásbeli ingatlan adásvételi szerződés a megbeszélte feltételekkel. 2009. szeptember 28-án a II. r. felperes a II. r. alperes részére 3.000.000 forintot teljesített vételárrészletnek nevezve azt, 2009. szeptember 30-án pedig az I. r. alperes részére az I. r. felperes 10.000.000 forintot adott át, amelyet az I. r. alperes a kölcsön visszafizetéseként ismert el írásban. Az ingatlan adásvételi szerződés az alperesi cég elállása folytán nem teljesült. A felperesi cég 2010. december 15-én felszámolás alá

került.

A felperesek kereseti kérelmükben mint egyetemleges jogosultak az alpereseket egyetemlegesen 13.000.000 forint, és annak az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 301. § (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére kérték kötelezni. Másodlagosan a kölcsönszerződés 4. pontjára alapítottan kérték a 13.000.000 forint és kamatai megfizetését. Harmadlagosan jogalap nélküli gazdagodásra hivatkoztak. Előadták, hogy a kölcsönszerződés a Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében színlelttség miatt érvénytelen volt. Valójában kölcsön nyújtására nem került sor, így a felpereseket visszafizetési kötelezettség sem terhelte. A felek célja az volt, hogy az adásvételi szerződés kapcsán megállapított valóságos vételárat más jogi konstrukcióban, az adásvételi szerződésen kívüli formában fizessék meg. A kölcsönszerződés tehát ténylegesen adásvételi szerződést leplezett, a vételár egy része került ily módon rögzítésre, illetve a felperesek részéről kifizetésre. Miután az adásvételi szerződés nem ment teljesedésbe, a felperesek által kifizetett 13.000.000 forint a felpereseknek visszajár. A felperesek előadták, hogy az összeget nem a cégük fizette meg és az nem is került az alperesi céghez.

Az I. és II. r. alperesek a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták, hogy a kölcsönügylet színlelt volt és azt sem, hogy valójában a felperesek részéről az ingatlan értékkülönbözetének megfizetésére került sor. Azonban arra hivatkoztak, hogy az adásvételi szerződés a két gazdasági társaság között jött létre, ennek kapcsán került sor a vételár kifizetésére, így a felpereseknek nincs keresetösségi joga a vételárkövetelés érvényesítésére, mert a vételárat a vevő nevében teljesítették.

A III. r. alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felek nyilatkozataiból megállapíthatóan a kölcsönszerződés valójában a 2009. június 18-án a felperesi és az alperesi cég között létrejött adásvételi szerződés részét képezi, az abban fel nem tüntetett vételárrészlet követelésére való jogosultságot biztosítja. A kölcsönszerződés a Ptk. 207. § (6) bekezdése szerinti színlelt jogügylet, így az érvénytelen. A felek mint magánszemélyek között tehát a jogosultságok és kötelezettségek ezen kölcsönszerződés alapján nem jöttek létre. A felperesek a pénzáradást az adásvételi szerződésben foglaltakra tekintettel, a cégük ingatlanszerzése érdekében teljesítették, így a vételárat a cég követelheti vissza. Az ingatlan adásvételi szerződésben a felperesek nem voltak szerződő felek.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a jogalap nélküli

gazdagodásra alapított követelést is. Az I. r. felperes vezető tisztségviselőként vagy a Ptk. 484. §-a szerinti megbízás nélküli ügyvivőként is eljárhatott. Az alperesek az általuk átvett vételárrészlettel az alperesi céggel kötelesek elszámolni. Ha a vételárrészletet a felperesek mint magánszemélyek teljesítették, úgy az a perben nem álló cégükkel történő elszámolási viszonynak a része.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és kötelezte mindhárom alperest egyetemlegesen, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 13.000.000 forintot, annak 2009. december 9-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatát, valamint a perköltséget. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogi következtetései nem helytállóak. A felek közötti kölcsönszerződés a másodfokú bíróság szerint is színlelt jogügylet volt a Ptk. 207. § (6) bekezdése szerint, így az érvénytelen. A felek egyezően adták azt elő, hogy nem volt szándék kölcsönnyújtásra, de más szerződés megkötésére sem, a kölcsönszerződés célja az volt, hogy az adásvételi szerződésben a vételárat a valós szerződési akarattól eltérően tüntethessék fel. Erre tekintettel a kölcsönszerződésben megjelölt összeget értelemszerűen nem a cég vette fel és nem is folyhatott be az alperesek érdekeltiségébe tartozó kft-hez. A kölcsönszerződés tehát a felek között nem leplezett olyan másik szerződést, amely alapján a jogviszonyuk megítélhető lenne. Miután azonban ez a jogügylet érvénytelen és a felperesek nem vitásan erre a jogügyletre 13.000.000 forintot megfizettek, a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani. Az összeget az alperesek mint magánszemélyek vették át, így azt a felpereseknek mint magánszemélyeknek kötelesek visszafizetni.

A jogerős ítélet ellen mindhárom alperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. Az I. és II. r. alperesek kérelmükben a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 163., 206. §-át, a Ptk. 207. §-át és 237. §-át. A felperesek az alperesekkel egyezően adták azt elő, hogy az adásvételi szerződés alapján az eladó társaságot megillető, az adásvételi szerződésben fel nem tüntetett vételárrészlet megfizetése történt volna a kölcsönszerződés útján. Értelemszerűen nem jelenhetett meg a felperesi cég könyvelésében a vételárrészlet kifizetése, hiszen a cég az adásvételi szerződés szerint teljesíthetett csak. A felek célja kifejezetten a különbözeti összeg elkendőzése volt. A felperesek a maguk személyében nem kívántak ingatlant vásárolni, az alperesek pedig nem kívántak kölcsönt nyújtani. A kölcsönszerződés tartalma tehát nem volt más, mint 2009. június 18-án a cégek között

létrejött adásvételi szerződés elválaszthatatlan része. A felpereseknek ez a konstrukció azért felelt meg, mert az illetéket ezáltal mérsékelhette a cégük. A kölcsönszerződés 4. pontja egyértelműen utal arra, hogy milyen szoros összefüggés áll fenn az ingatlan adásvételi és a kölcsönszerződés között. A felperesek tehát a cégük nevében vételárrészletet teljesítettek, így a vételárrészlet esetleges visszakövetelésére az alperesi cég elállása folytán a felperesek felszámolása alatt álló cége jogosult.

Az I. - II. r. alperesek vitatták az egyetemleges marasztalást is. Az I. r. alperes 10.000.000 forintot, a II. r. alperes 3.000.000 forintot vett át vételárrészletként, a III. r. alperes részére teljesítés nem történt.

A III. r. alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Másodlagosan kérte a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát. Harmadlagosan, illetve negyedlegesen a maga tekintetében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését. Előadta, hogy 2009. október 19. napjától lakhelye B., V. utca 10-12. VI. emelet 7. szám alatti lakás, tartózkodási helye azonban nem a Sz., Sz. utca 47. szám alatti ingatlan, holott ide kézbesítették részére a peres iratokat. Az Sz. utcai ingatlan tartózkodási helye sem volt soha. Az iratok a megjelölt címről ennek ellenére „nem kereste” jelzéssel érkeztek vissza a bírósághoz, néhány esetben pedig az I. r. alperes vette itt át a küldeményt, aki azonban a III. r. alperes küldeményének átvételére nem volt jogosult, meghatalmazással nem rendelkezett. Az eljáró bíróságok észlelték, hogy a III. r. alperes a tárgyalásokon nem jelenik meg és írásbeli védekezést sem terjeszt elő, azonban a kézbesítés szabályosságáról nem győződtek meg, ezzel megsértették az eljárási szabályokat.

A III. r. alperes hivatkozott arra is, hogy a kölcsönszerződést a II. r. alperes írta alá meghatalmazottként a III. r. alperes nevében is, az okirathoz azonban meghatalmazás nem volt csatolva, a III. r. alperes nem adott meghatalmazást a II. r. alperes részére, így a III. r. alperes vonatkozásában a szerződés nem is jött létre, mert hiányzott a Ptk. 205. § (1) bekezdése szerinti kölcsönös és egybehangzó akaratnyilvánítás. A III. r. alperes vitatta az egyetemleges marasztalás jogszerűségét is. Utalt arra, hogy részére pénz fizetése nem történt meg, így az eredeti állapot helyreállítása körében sem marasztalható teljesítésre.

A felperesek a felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérték.

A III. r. alperes felülvizsgálati kérelme részben megalapozott.

Az I. és a II. r. alperesek felülvizsgálati kérelme megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság arra a jogi következtetésre jutott, hogy a felek között létrejött szerződésben a két cég közötti adásvételi szerződésben meghatározott vételár leplezett összegének kifizetésében állapodtak meg a felek. Ezt a megállapodást a cégük nevében és képviselőjében kötötték. A másodfokú bíróság a Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján ugyancsak a kölcsönszerződés színleltségét állapította meg azzal, hogy álláspontja szerint a szerződés a peres felek között jött létre, nem leplezett más megállapodást, az érvénytelenségre tekintettel azonban az eredeti állapot helyreállítása szükséges.

A Kúria egyik bíróság jogi álláspontjával sem ért egyet. Az nem vitatott, hogy a két cég között 2009. június 18-án adásvételi szerződés jött létre, amelyben az alperesi cég ingatlanának vételárát 17.000.000 forint + ÁFA összegben határozták meg a szerződő felek. A vételár színleltisége akkor lenne megállapítható, ha a két cég egymással olyan színlelt szerződést köt, amely alapján a felperesi cég az alperesi cég részére az ingatlan értékében mutatkozó különbséget más jogcímen megfizeti. A két cég között azonban a felek egyező előadása szerint nem volt olyan megállapodás, amely az ingatlan valóságos értékének teljesítése érdekében további ellenszolgáltatás teljesítéséről rendelkezett volna. A fentiekből következik, hogy a felperesek cége csak az adásvételi szerződésben meghatározott összeget fizethette ki vételárként és az alperesek cége is csak ezt az összeget könyvelhette el vételárként. Az ingatlan értékében mutatkozó különbözet külön megállapodás hiányában a cégek részéről nem kerülhetett teljesítésre, illetve bevételezésre. Az elsőfokú bíróság ítélete tehát nem helytálló abban a kérdésben, hogy a felek által kötött kölcsönszerződés a cégek közötti adásvételi szerződésben szereplő vételár leplezésére szolgált volna.

A másodfokú bíróság helytállón állapította meg, hogy a kölcsönszerződés a perbeli magánszemélyek közötti szerződés volt. A felperesek mint magánszemélyek és az I. és II. r. alperesek mint magánszemélyek a kölcsönszerződéssel a mások által kötött szerződés egyes elemeit nem színlelhették, hiszen a megkötött megállapodáshoz képest a leplezett szerződésben a szerződést kötő alanyok személye nem térhet el az eredeti megállapodást megkötő személyektől. Abban az esetben, ha a színlelt szerződést, mint jelen esetben a kölcsönszerződést nem az ingatlan eladója, illetve vevője köti meg, akkor nem leplezett szerződés jön létre, hanem ez a szerződés a cégek vonatkozásában a szerződési akarat hiányában létre nem jött megállapodásnak minősül.

A magánszemélyek között létrejött kölcsönszerződésnek az volt a

valódi tartalma, hogy a felperesek mint magánszemélyek, az I. és II. r. alperesek mint magánszemélyek részére fizetik meg azt az értékkülönbséget, amely a cég által fizetett vételár és az ingatlan valódi értéke között mutatkozott. A peradatok szerint a felperesek cégének ez kedvező volt, mert a kevesebb összegű vételár kisebb összegű illetékfizetési kötelezettséget keletkeztetett, az alperesek cége pedig, miután az ingatlant alacsonyabb összegért vásárolta meg mint az adásvételi szerződésben és a színlelt kölcsönszerződésben megjelölt összegek együttese, adófizetési kötelezettség alól mentesülhetett. Emellett az I. és II. r. alperesek részére a színlelt kölcsönszerződés arra is lehetőséget adott, hogy az elkülönült jogi személy cégük tulajdonában álló ingatlan értékéből mint a cég tulajdonosai, illetve vezető tisztségviselői a társasági jog szabályait megsértve részesedjenek. A színlelt kölcsönszerződéssel leplezett megállapodás tehát mindkét fél részről jogszabály megkerülésére irányult, így a Ptk. 200. § (2) bekezdésébe ütköző semmis szerződés volt. A másodfokú bíróság jogi álláspontja tehát nem volt helytálló abban a kérdésben, hogy a felperesek mint magánszemélyek és az I. és II. r. alperesek mint magánszemélyek között létrejött színlelt kölcsönszerződés más szerződést nem leplezett. Mivel a leplezett szerződés semmis a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján a szerződéskötés előtt fennállott helyzet helyreállításának van helye.

Ebben a körben a III. r. alperes alappal hivatkozik arra, hogy ő a kölcsönszerződésnek nem volt alanya, így az ő esetében nem színlelt szerződésről, hanem létre nem jött szerződésről van szó. A III. r. alperest ugyanis a peradatok szerint a szerződéskötéskor II. r. alperes képviselte, képviseleti joga azonban nem volt igazolva. A III. r. alperes nem is tudott a képviseletről, így azt jóvá sem hagyhatta. A Ptk. 205. §-ában 221. §-ában és 222. §-ában foglaltakra tekintettel a III. r. alperes vonatkozásában szerződéskötési akarat hiányában a kölcsönszerződés létrejötte nem állapítható meg. Ennek következtében a III. r. alperest ebből a szerződésből sem jogok, sem kötelezettségek nem illetik meg.

Mind az I., II. r. alperesek, mind a III. r. alperes hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság szabálysértően marasztalta egyetemleges kötelezettséggel az alpereseket. A Ptk. 334. § (1) bekezdése szerint, ha többen tartoznak egy szolgáltatással, illetve egy szolgáltatást többen követelhetnek és a szolgáltatás osztható, jogszabály eltérő rendelkezés hiányában minden kötelezettől csak a reá eső részt lehet követelni, és minden jogosult csak az őt megillető részt követelheti. A kötelezettek egyetemlegessége a (2) bekezdés értelmében csak nem osztható szolgáltatás esetében állapítható meg. A peradatok szerint az I. r. alperes 10.000.000 forintot, míg a II. r. alperes 3.000.000 forintot vett át az I. és II. r. felperesektől. A III. r. alperes részére pénzfizetés nem történt. A kifejtettek alapján a leplezett szerződés semmisségére

tekintettel az I. és II. r. alperesek azt az összeget kötelesek visszafizetni, amelyet kaptak, annak a felperesnek, aki azt részére teljesítette.

A III. r. alperes felülvizsgálati kérelmében a részére történt kézbesítés szabálytalanságára is hivatkozott. A kifejtettek alapján a kézbesítés esetleges szabálytalansága sem hat ki a III. r. alperes vonatkozásában az ügy érdemére, a Kúria ugyanis a III. r. alperes marasztalására más okból nem látott jogi lehetőséget. Ugyanakkor megállapítható, hogy a III. r. alperesnek a felülvizsgálati kérelemben kifejtett okfejtése ebben a körben nem megalapozott. A Pp. rendelkezései alapján a bíróság nem feltétlenül a fél bejelentett lakcímére, hanem oda köteles kézbesíteni az iratokat, amelyet a másik fél az ellenfél tartózkodási helyéül a szó általános értelmében megjelöl. (Pp.29.§ (2)bek.) Ha a fél vagy a küldeménye átvételére feljogosított személy a küldeményt ezen a címen átveszi a bíróság nem köteles vizsgálni, hogy ez a cím megegyezik-e a fél hivatalos, bejelentett lakcímével vagy tartózkodási helyével. A jelen ügyben a III. r. alperes bejelentett tartózkodási helye megegyezett a szülei lakóhelyével, ahol néhány esetben a részére érkezett küldeményt át is vették. Bár az Sz., Sz. utcai ingatlan nem bejelentett tartózkodási helye a III. r. alperesnek, a postai küldeményt ezen a címen is az egyik szülője vette át. A 79/2004. (IV.19.) Korm.rendelet 19. § (1) bekezdése alapján, ha a címzett a kézbesítés időpontjában nem tartózkodik a címben megjelölt helyen és ott nem található meghatalmazottja sem, a postai küldemény - ha a címzett azt nem zárta ki - az ott tartózkodó helyettes átvevőnek is kézbesíthető. Ilyen helyettes átvevő a címzett 14. életévét betöltött közeli hozzátartozója.

Az eljáró bíróságoknak tehát nem merülhetett fel kétsége a tekintetben, hogy a III. r. alperes részére a küldemény átvételére jogosult hozzátartozói a küldeményt továbbítják. A bíróságok nem követtek el eljárási szabálysértést, hogy ebben a körben nem vizsgálták a III. r. alperes távolmaradásának okát. A III. r. alperes érdekkörébe tartozó körülmény, ha a neki szóló küldeményt részére a közeli hozzátartozója átveszi és azt nem továbbítja.

A kifejtettek alapján tehát sem a másodfokú, sem az elsőfokú ítélete nem felelt meg maradéktalanul a jogszabályoknak, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése szerint hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, az egyetemleges marasztalás tekintetében megváltoztatta. A III. r. alperesre vonatkozó keresetelutasító rendelkezést helybenhagyta.

A Kúria döntésére figyelemmel a perköltségre vonatkozó rendelkezések is változtak. A Kúria az I. és II. r. alpereseket a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1)

bekezdése szerint a marasztalási összeghez igazodóan kötelezte a perköltség viselésére, a III. r. alperesre vonatkozó perköltségviselésre kötelező rendelkezést pedig mellőzte. Figyelemmel arra, hogy a III. r. alperes felülvizsgálati kérelme eredményre vezetett a Kúria a felpereseket egyetemlegesen kötelezte, hogy fizessék meg a III. r. alperesnek a felülvizsgálati eljárással felmerült perköltségét. A perköltségek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy az az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az I. és II. r. alperesek a pervesztességük arányában kötelesek megfizetni a peres eljárással felmerült illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. §-a alapján

Budapest, 2014. május 27.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Böröcz Ibolya s.k. bíró

Szné

A kiadmány hitelül:
tisztviselő